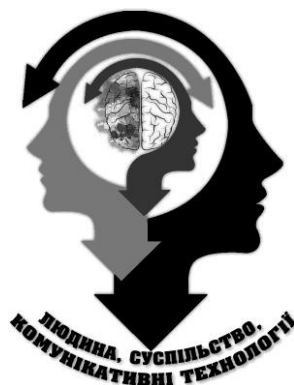

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЗАЛІЗНИЧНОГО
ТРАНСПОРТУ

ІНСТИТУТ ФІЛОСОФІЇ ІМ. Г. С. СКОВОРОДИ НАН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. М. П. ДРАГОМАНОВА

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

**ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО,
КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ**

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL
CONFERENCE “A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE
TECHNOLOGIES”**

Харків
2020

УДК 740+656+338

ББК 87

Л 93

Головні редактори:

Панченко С. В. – доктор технічних наук, професор, академік Транспортної академії України, ректор Українського державного університету залізничного транспорту;

Андрущенко В. П. – доктор філософських наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Національної академії педагогічних наук України, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова

Редакційна колегія:

- Бутько Т. В.** – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Лаврухін О. В. – д-р техн. наук, професор, чл.-кор. ТАУ, академік МАБЖ
Устенко О. В. – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Бакланов О. М. – д-р хім. наук, професор
Ватуля Г. Л. – д-р техн. наук, професор
Калабухін Ю. Є. – д-р техн. наук, професор
Новіков Б. В. – д-р філос. наук, професор
Панков Г. Д. – д-р філос. наук, професор
Петрушов В. М. – д-р філос. наук, професор
Рассоха І. М. – д-р філос. наук, професор
Близнюк Л. М. – канд. філол. наук, доцент
Даніл'ян В. О. – канд. філос. наук, доцент
Колеснік К. Е. – канд. іст. наук, доцент, академік ТАУ
Куценко М. Ю. – канд. техн. наук, доцент
Панченко В. В. – канд. техн. наук, доцент
Павлов В. І. – канд. філос. наук, доцент
Прогонний О. М. – канд. техн. наук, доцент
Скорик О. О. – канд. техн. наук, доцент
Толстов І. В. – канд. філос. наук, доцент
Алексєєнко Н. В. – старш. викладач

Затверджено до друку Вченою радою Українського державного університету залізничного транспорту (протокол № 7 від 21.09.2020 р.)

Л 93 Людина, суспільство, комунікативні технології : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. присвяченої 90-річчю Українського державного університету залізничного транспорту, 15–16 жовтня 2020 р. Харків : ДІСА ПЛЮС, 2020. 295 с.
ISBN 978-617-7927-35-7

УДК 740+656+338

Друкується в авторській редакції

ISBN 978-617-7927-35-7

© Авторський колектив, 2020

9. Bonneuil N. The making of romantic love: longing and sexuality in Europe, South Asia and Japan, 900 – 1200 CE. T.55. History and Theory. 2016. № 2. p. 253 – 269. DOI: 10.1111/hith.10799
10. de Becker E. The misunderstanding in the sexual activities in the adolescence: A sign of worrying sexuality? T. 177. Annales Medico-Psychologiques. 2019. № 7. p. 648 - 654. DOI: 10.1016/j.amp.2018.10.013
11. Monro S. Sexual and Gender Diversities: Implications for LGBTQ Studies. T.67. Journal of Homosexuality. 2020. № 3, 315 – 324. DOI: 10.1080/00918369.2018.1528079
12. Burge A. The rough guide to love: romance, history and sexualization in gendered relationship advice. T.27. Journal of Gender Studies. 2018. № 6. 649 – 660. DOI: 10.1080/09589236.2017.1287065
13. Bogaert A.F. Asexuality: What It Is and Why It Matters. T. 52. Journal of sex research. 2015. № 4. 362 - 379. DOI: 10.1080/00224499.2015.1015713
14. Платон. Пир // Сочинения: В 4 т. — М., 1993. — Т. 2.
15. Шамшур М. Концепт кохання в культурно-специфічному контексті картини світу китайського етносу / М. Шамшур // Studia linguistica. 2012. Вип. 6 (2). С. 132–137.
16. Фуко М. Рождение клиники. М.: Смысл, 1998. 310 с.
17. Франкл В. Человек в поисках смысла. М., Прогресс, 1990, 368 с.
18. Шестаков В.П. Эрос и культура: Философия любви и европейское искусство. М.: Республика, 1999. 464 с.
19. Фуко М. Забота о себе. История сексуальности. Т. 3. Дух и литера. Киев: Грунт; М.: Рефл-бук, 1998.

ПАНКОВ Г. Д., д.филос. н., профессор

Харьковская государственная академия культуры

г. Харьков, Украина

ЗАНЯТИЕ СОБОЙ КАК ПРОЦЕСС КОНСТРУИРОВАНИЯ ИДЕАЛЬНОЙ ИДЕНТИЧНОСТИ В ХРИСТИАНСКОМ ДИСКУРСЕ

1. Постановка данной проблемы указывает на ситуацию осознания рассогласованности между насущным состоянием человеческой идентичности и ее идеалом в христианской ценностной шкале. Согласно основному положению христианской антропологии, человек своей природой олицетворяет образ Божий, устремленный к Богоподобию как стратегической задаче. *Он призван сохранять этот образ в его достоинстве.* Если проанализировать

приведенную фразу, в ней обнаруживаются следующие концептуальные черты. Посредством значения Божественного образа христианской мыслью возвышается фигура личности, демонстрирующая осознание ее подлинной идентичности именно с нуменозным, в противоположность идентификации с каким-либо профанным ориентиром. Значение устремления к идеальной идентичности указывает на динамический процесс персонализации как существенного способа бытия личности, возвышающего ее над антропологической фигурой «человека комфорта». Осуществление данного персоналистического акта относится к исполнению Божественной воли, что означает сакрализацию христианского долга, значение которого возвышается над повседневно-мирскими модификациями долженствования.

Констатация христианством рассогласованности между насущным состоянием человеческой идентичности и ее идеалом выражается критическим вопрошанием: соответствует ли человек образу Божьему как своему призванию? Данный вопрос обращается к человеку с тем, чтобы побудить его осознать свою идентичность в состоянии недостойного ее бытия и осуществить духовную трансформацию в направлении к идеалу. Для этого перед человеком выдвигается ультимативная задача заняться собой.

2. Заняться собой означает реализацию личности в качестве образа Бога.

В христианстве образ Бога рассматривается в двух основных аспектах – в генетическом и телеологическом. В первом случае императив заняться собой ориентирует человека к задаче по реализации сущностных сил, составляющих образ Божий как эссенциальную ситуацию бытия личности. Во втором случае значение образа Божьего указывает на экзистенциальную ситуацию бытия личности, устремленной к конечной цели, когда названный образ окончательно осуществляется в модификации святости.

Процесс осуществления возложенной на человека цели происходит в феноменальном мире, «вызовы» которого побуждают человеческое сознание уклоняться от своего призвания, принимая ценности «сего мира». В результате, во внутреннем состоянии человека констатируется разлад, при котором вместо одной воли, устремляющей к Первообразу, противостоят «две воли» в их полярной ориентации к духовно-божественным и мирским ценностям. В данной ситуации осознание идентичности дробится на многочисленные ее модификации так, что вместо ее теоантропоморфной целостности доминирует мозаика идентичностей, характерных феноменальному бытию. Внутренний разлад деформирует Божественный образ человека до скотоподобного существа, живущего преимущественно страстями. Значение красоты Божественного образа означает привлечение эстетического дискурса к антропологии идентичности, в то время как метафора скотоподобия

актуализирует эстетический дискурс в значении безобразного как разновидности критической оценки состояния идентичности, отвергаемой христианской мыслью. В данном отношении императив заняться собой призван хранить Божественную красоту человеческого образа в противостоянии его духовному обез-ображению, трансформирующего подлинную идентичность в моральный и эстетический позор.

3. Занятие собой представляется актом в единстве трансцендирования и духовной рекапитуляции.

Трансцендирование признается существенной категорией экзистенциально-персоналистической философии, указывающей на превосходение онтико-экзистентного ориентирования в направлении онтологически-экзистенциального ориентира (М. Хайдеггер). Христианство ориентирует человека на существенную перестройку аксиологического мышления в духе его освобождения от привязанности к индентификаторам феноменального мира и возвышения к трансцендентной области идеала. В такой перестройке занятие собой выглядит духовным процессом осознания самостью своего «трансцендентного я» как идентичности с трансценденцией.

Рекапитуляция представляет собой богословский термин, который в антропологическом контексте означает восстановление чистоты изначальной человеческой природы, искаженной с момента грехопадения. Человек был создан по модели образа и подобия Бога, которой соответствовало его первозданное состояние. Антропогенез выражает состояние пребывания в божественной идентичности, помимо которой отсутствовали какие-либо альтернативные ей варианты. Альтернатива названной идентичности появилась с падением первых людей в Эдеме как состояние бытия-во-грехе. Поэтому «занятие собой» усматривается в виде возвращения человека к первозданной идеальной идентичности как трансцендентального устремления в будущее, в котором должно восстановиться идеальное прошлое.

4. Занятие собой рассматривается в качестве партиципации с Христом.

Согласно христианству, уподобление Богу равносильно уподоблению Христу, что характеризует специфику христианской идентичности. Уподобление Христу означает не внешнее ему подражание, но духовный труд личности, нацеленный на создание новой идентичности – трансформацию собственной природы в Богочеловеческое состояние: быть христианином – значит облечься во Христа. Облечение во Христа провозглашается необходимой мерой возрастания личности как основного предмета духовной озабоченности со стороны человека. Поэтому установка заниматься собой выглядит единством персоналистического и христоцентрического дискурсов, конституирующих фигуру трансцендирующего субъекта, восходящей к

идеальной идентичности. Суть Богочеловеческого идеала состоит в реализации полноты единства и гармонии между Божественным началом и человеческой природой, уподобившись Сыну Божьему как эталону в христианской культуре.

5. Занятие собой рассматривается в качестве подвижнической деятельности.

Эта деятельность не должна восприниматься плавным эволюционным процессом, ее смысл обращается к значению подвига как движения к состоянию святости. Содержание этого подвига составляет аскетическая практика, основной задачей которой провозглашается очищение сердца от мирских пороков. Реализация поставленной задачи требует напряженных усилий в духовной борьбе и труде. В процессе духовной борьбы христианин противостоит натискам враждебной силы по овладению душой человека и проникновению в его сердце. Враждебная сила демонизируется не только в форме демонической персонификации, но и в демонизации значения плоти. С момента первородного греха плоть вышла из-под духовного контроля, обрела положение самости и «похотствует на дух». Создана угроза поглощения духа плотью и его растворения в плотском комфорте. Поэтому личность нуждается в спасении от такой трагической участи, а для этого необходимо «закон плоти» привести в согласие с духом.

Для успешного осуществления поставленной экзистенциальной задачи от человека требуется упорный труд, содержанием которого служит накопление и сохранение необходимых добродетелей в борьбе за осуществление в самом себе богочеловеческой личности. Способом реализации добродетелей полагается искусство эффективного владения добродетелями как оружием духовного противостояния враждебным человеку силам. Поэтому занятие собой представляется аскетическим искусством созидания человеком собственной личности, кардинально переориентирующим идентичность в направлении христианского идеала.

6. В христианском мировоззрении занятие собой сочетает в своем составе три вектора обращения – к Богу, окружающему миру и собственной самости в их тесном взаимодействии.

Поэтому в сознании занимающей собой личности соприсутствуют бого-осознание, миро-осознание и самосознание, при которых оба первых ориентируют последнее к выбору идентичности. Обращение к Богу вместе с обращением к миру в их сопоставлении конституирует состояние критического самосознания в отношении к интенциональному вектору идентичности человек / мир. Обращение к нему совершается ради разрыва с его ценностями и аксиологической переориентации в пользу вектора человек / Бог как идеальной идентичности.

Таким образом, значения человека, мира и Бога выполняют роль регуляторов занятия собой как вида гармонизирующей духовной деятельности по преобразованию собственной природы в направлении к идеалу. Ориентируя личность к постоянному вниманию к себе, персонализм решительно устраняет самодовольный нарцисстический взгляд на себя и утверждается дискурс самокритики. Самокритический взгляд на себя самого пробуждается актуализацией взгляда со стороны идеального Другого как объекта подлинной идентичности. Устремление к Богу и святости призвано конституировать идеальную идентичность, и указанный тип идентичности составляет необходимую опору такого стремления. Опираясь на сакральную идентичность, личность осуществляет разрыв с идентичностью, которую она признает неподлинной, бесполезной или вредной в жизненной перспективе. Устремление и разрыв в указанном выше контексте следует расценить в роли двух существенных конституирующих идеальную идентичность факторов.

ПЕТРУШЕНКО В.Л., д.філос.н., професор

Національний університет «Львівська політехніка»

м. Львів, Україна

ЩО Ж ТАКЕ БУТТЯ І ЯК ЙОГО ОСМИСЛИТИ?

У ХХ ст. М. Гайдеггер був одним із тих філософів, що своїм талантом та авторитетом посприяв реабілітації того поняття, що активно витіснялось із сфери наукового дискурсу, починаючи із другої половини ХХ ст., – поняття буття. Базуючись на традиціях феноменології, тобто виходячи із завдань аналізу потоку феноменів, М. Гайдеггер подавав буття як загальний горизонт бачення на тлі якого сприймаються та вимальовуються різноманітні види сущого. У своїх працях 20-30-х років ХХ ст. він наголошував на тому, що необхідно не лише ставити питання про буття (а це, на його думку, є основне питання, що стоїть перед людиною), а подавати його як питання про сенс буття. Проте у працях М. Гайдеггера ми не знайдемо ні чіткої відповіді на питання про те, що ж таке, власне, буття, а тим більше ми не знайдемо відповіді на питання про сенс буття: якщо у лекціях «Засади метафізики» він простежує ті визначення та розуміння, що позначали буття на певних етапах історії філософії, то про сенс буття розмова відсутня, хоча наголос постійно повторюється. Із логіки розгортання дискурсу в його знаменитій праці «Буття і час» можна було би зробити висновок про те, що сенс буття визначається тим, що питання про буття є основним питанням для людини (Da-Sein), оскільки в

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. ФІЛОСОФСЬКІ ТА ГУМАНІТАРНІ НАУКИ

ПРИВІТАННЯ УЧАСТНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ С.В.ЛАНЧЕНКО	3
АБАШНІК В.О. ЕДМУНД ГУССЕРЛЬ У ФІЛОСОФІЇ ІСИДОРА ПРОДАНА (1854–1919/20)	6
АБАШНІК У.В. ВАЛЬТЕР БЕНЬЯМІН (1892–1940) ТА МЕДІА-ФІЛОСОФІЯ	10
АЛЕКСЄЄНКО Н.В. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ	13
АНДРУЩЕНКО В.П. ПЛАГІАТ ТА НЕДОБРОЧЕСНІСТЬ – ЗАГРОЗА НАУКОВОМУ ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ	15
БАБИЧ В.П. ОСНОВЫ РАЗУМНОГО, ЦИВИЛИЗОВАННОГО МЫСЛЕТВОРЧЕСТВА	21
БЛИЗНЮК Л.М. ФЕНОМЕН МОВЛЕННЄВОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	31
ГОРОБЧУК Л. М. СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ОСОБИСТОСТІ У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ	34
ГРОМОВА О.В. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В РОЗВИКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	38
ДАНІЛ'ЯН В. О. ДУАЛЬНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ТА НЕДОЛІКИ	41
ДАНІЛ'ЯН В. О. ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ТВОРЧОСТІ НОРВЕЗЬКОГО ФІЛОСОФА ЛАРСА СВЕНДСЕНА	44
ДАХНІЙ А.Й. Г.С. СКОВОРОДА ТА Т.Г. ШЕВЧЕНКО ЯК ЗАСНОВНИКИ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМУ	46
ДОВГАНЬ А. О. Н.МАЛЬБРАНШТА ДАВНЬОКИТАЙСЬКА ФІЛОСОФІЯ	51
ДОЛЬСКАЯ О.О. ФОРМУВАННЯ НАРРАТИВУ ПОСТЛЮДИНИ: РОЗДУМИ ПРО ПІДГРУНТЯ НОВОЇ АТРОПОЛОГІЇ	57
ЗАГРІЙЧУК І. Д. НЕЗАВЕРШЕНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ЗАПОРУКА СОЦІАЛЬНОЇ ЗЛАГОДИ	61
ІЛЬІН В.В., ІЛЬІНА А.А. РАЦИОНАЛЬНОСТЬ ПОВЕДЕНИЯ И ПРОБЛЕМА СООТНОШЕНИЯ ЭТИКИ И ЭКОНОМИКИ	65
КАРПЕНКО І.В. «ВЗАЄМНІСТЬ ПЕРСПЕКТИВ» А. ЩЮЦА ЯК МОЖЛИВІСТЬ КОМУНІКАЦІЇ	71
КОЛЕСНИК К.Е. ПРОЕКТ RAIL BALTICA: РОЗБУДОВА ТА ГЕОПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ	75
КОЛИЧЕВА Т.В. ГЕШТАЛЬТ-МЕТОДОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ ЛЮДСЬКОЇ СУТНОСТІ ЯК ЗАСІБ НАБЛИЖЕННЯ ДО ІДЕНТИЧНОСТІ ІНДИВІДА	81
КОММЕДАЛ О. ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО В НОРВЕГІЇ: ДОСВІД ПРАКТИЧНОГО ВТІЛЕННЯ	84
ЛЕБЕДЄВ В. О. ЖАНР «ТЕМНЕ ФЕНТЕЗІ» У СУЧАСНІЙ МАСОВІЙ КУЛЬТУРІ	87
ЛЮБІВИЙ Я.В. КОНСТРУКТ ТА ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ СВОБОДИ У КРИЗОВОМУ СОЦІУМІ	88

ЛЯХ В.В. КРИЗА ІДЕНТИЧНОСТІ В ФІЛОСОФСЬКО-ІСТОРИЧНОМУ ВИМІРІ	94
МАМЕНКО Т.В. ФІЛОСОФІЯ МАХІЗМУ В УКРАЇНІ: ЕМПІРІОСИМВОЛІЗМ П.С.ЮШКЕВИЧА	98
НЕСКО С.І. РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧА, ЯК ТЕХНІЧНОГО КОМУНІКАТОРА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	103
НОВІКОВ Б.В. О ФИЛОСОФИИ И ФИЛОСОФСТВЕ	105
ОВЧАРЕНКО Н.М. МОЗОК, ПОВЕДІНКА ТА МЕТАФОРА	116
ПАВЛОВ В.І. ЕВОЛЮЦІЯ УЯВЛЕНЬ ПРО СЕКСУАЛЬНІСТЬ ЯК АКТУАЛІЗАЦІЯ ВІДНОШЕННЯ ДО САМОГО СЕБЕ	119
ПАНКОВ Г. Д. ЗАНЯТИЕ СОБОЙ КАК ПРОЦЕСС КОНСТРУИРОВАНИЯ ИДЕАЛЬНОЙ ИДЕНТИЧНОСТИ В ХРИСТИАНСКОМ ДИСКУРСЕ	129
ПЕТРУШЕНКО В.Л. ЩО Ж ТАКЕ БУТТЯ І ЯК ЙОГО ОСМИСЛИТИ?	133
ПЕТРУШЕНКО О.П. УТОПІЯ ЯК СПОСІБ КОМУНІКАЦІЇ ЛЮДИНИ ІЗ НАЛЕЖНИМ	142
ПЕТРУШОВ В.М. «ЛЮДИНА ЗАГИНЕ І НА ЇЇ МІСЦЕ ПРИЙДЕ НАДЛЮДИНА» Ф.НІЦШЕ. ТАК ГОВОРИВ ЗАРАТУСТРА	144
ПОНОМАРЕНКО В.Є. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ КОМПОНЕНТ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ).	148
ПОНОМАРЕНКО Н.В. КОНАТИВНА, СИГНІФІКАТИВНА ТА СТРУКТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА АНГЛІЙСЬКИХ, РОСІЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ	150
ПОНОМАРЬОВ О. С.,ХАРЧЕНКО А. О.,ЧЕБОТАРЬОВ М. К. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК ЯК ЧИННИК КОЕВОЛЮЦІЇ ЛЮДИНИ І ПРИРОДИ	153
РАССОХА И. Н. УСКОРЕНИЕ ИСТОРИИ 12/4, «АНТРОПНЫЙ ПРИНЦИП» И ВОЗМОЖНОСТЬ БЛИЗКОГО «КОНЦА ИСТОРИИ»	157
РУМЯНЦЕВА Т.Г. ИДЕЯ НИЦШЕ О СВЕРХЧЕЛОВЕКЕ И СОВРЕМЕННОСТЬ САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	166
САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	169
СИВОГРАКОВА З.А. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ І ПЕДАГОГІЧНА РОЛЬ ЗВОРОТНОГО ЗВ'ЯЗКУ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	173
СИТНІЧЕНКО Л.А. НОВІТНІ ФІЛОСОФСЬКІ ДИСКУРСИ ІДЕНТИЧНОСТІ: СПРАВЕДЛИВІСТЬ ЗАМІСТЬ НАСИЛЬСТВА	176
ТИТАР О. В. ФІЛОСОФІЯ ЗОРОВОГО ОБРАЗУ	180
ТИХОНРАВОВ С.М. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ФАХІВЦІВ ЗАЛІЗНИЧНОЇ ГАЛУЗІ	184
ТОЛСТОВ І.В. ВЗАЄМОЗУМОВЛЕНІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ ТА ПРАВ ЛЮДИНИ	185
ТОНІО В. КОРОНАВІРУСНА КРИЗА: НЕХАЙ ВИРІШУЄ ЖЕРЕБ!	188
ХРИСТОФ Р. ПОПУЛІСТИ: ВЖЕ ПЛАТОН ЗАСТЕРІГАВ ВІД НИХ	192

Наукове видання

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL
SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
“A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE TECHNOLOGIES”**

м. Харків, 15–16 жовтня 2020 р.

Відповідальність за наукову достовірність матеріалів та відсутність плагіату
несуть автори

Матеріали публікуються в авторській редакції

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times ET.
Умов. друк. арк. 17,15. Наклад 100 прим. Замов. № 1006/8-20.

Видавництво ТОВ «ДІСА ПЛЮС»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.
61029, м. Харків, шосе Салтівське, буд. 154. Тел. (057) 768-03-15,
e-mail: disadruk@gmail.com

Надруковано з готових оригінал-макетів у друкарні ФОП Петров В. В.
Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.
Запис № 2400000000106167 від 08.01.2009 р.
61144, м. Харків, вул. Гв. Широнінців, 79в, к. 137, тел. (057) 778-60-34.
e-mail:bookfabrik@mail.ua